

Musiken – min tidsmaskin

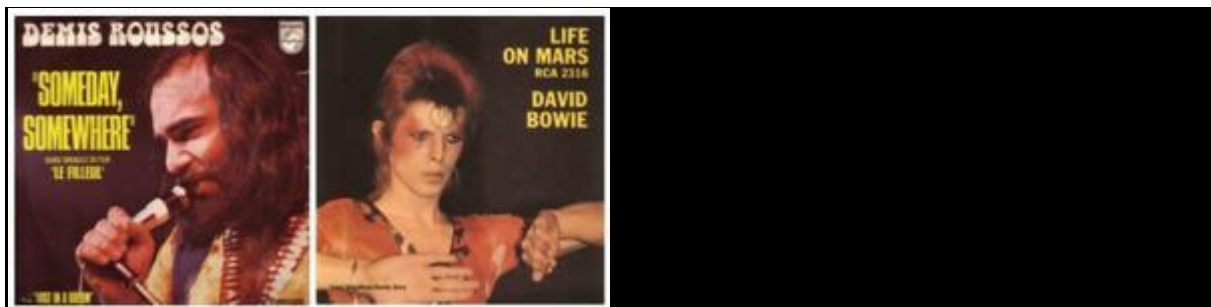
Tidpunkten är början av juli 1974, denna fantastiska fotbollssommar med VM i Tyskland. Det är sen kväll. Platsen är Barcelona och en bar på ett hotell av lågbudgetkaliber.

Jag ville agera världsvant, hade beställt en San Franciscodrink, lutade mig coolt mot bardisken och försökte konversera den unga kvinna som stod alldeles intill. Jag berättade om min och mina kompisars månadslånga tågluff runt Europa som om det vore en resa till månen. Hon berättade kort att själv var hon från USA och vände sedan ryggen till, totalt ointresserad. Snopet för den nyblivne och självutnämnde globetrottern, det vill säga jag, som knappt hade lämnat landets gränser tidigare.

Hela sekvensen inramades av den låt som spelades i baren och med ganska hög volym, Someday Somewhere med den grekiske smörsångaren Demis Roussos.

Nu kommer min tidsmaskin in, för varje gång sedan dess som jag har hört den låten transporteras jag blixtnabbt tillbaka till Barcelona och hotellbaren. Så visst kan man resa i tiden trots att de flesta fysiker menar annorlunda. 1974 fanns inga streamingtjänster, inga telefoner med lagrad musik och inget annat heller som gjorde att man kunde bära med sig musik. Då var man hänvisad till jukeboxen, musikmaskinen med vinyl singlar. I med en slant och välj en låt bland de 50 skivor som den rymde.

När gästkrönikören lyssnar på låtarna Someday Somewhere med Demis Roussos och David Bowies Life on Mars minns han tillbaka...

Under samma sommar hade jag snöat in hårt på David Bowies Life on Mars och letade den låten över hela Europa under den månadslånga resan. Vilken lycka när jag till sist hittade den på ett café i San Remo. Jag spelade den säkert fem gånger på raken. Samma där, varje gång jag hör den så reser jag tillbaka i tiden till det lilla slitna caféet i San Remo stad.

"Hör vi John Denvers smäktande vackra Annies song på radion tittar vi ömt på varandra och åker gemensamt tillbaka till den solvarma sommaren 1975...", skriver Olle Håkansson.

Mitt huvud är fullständigt proppfullt av sådana här tidsresor. Ibland åker jag tillsammans med min fru. Hör vi John Denvers smäktande vackra Annies song på radion tittar vi ömt på varandra och åker gemensamt tillbaka till den solvarma sommaren 1975 då vi tog varandras händer för första gången och som vi fortfarande håller i.

Jag kan resa inom idrottstemat också. Amapola med The Spotnicks skickar mig med ljusets hastighet tillbaka till Idrottsparken och mitten av 60-talet. Att få gå på GIF-matcher med pappa var så stort för en liten kille att till och med pausmusiken fastnade.

Jag tänker att jag väl inte kan vara den ende som reser i tiden med hjälp av musik på det här sättet?

Gästkrönikören: Olle Håkansson

Olle Håkansson.

- ▶ Ålder: 64.
- ▶ Sysselsättning: Ledare inom Biometria IT samt författare till Wayne-böckerna.
- ▶ Bor: Sundsvall.